

Wat de haringvisserij op de Zuiderzee betreft, mogen hier de marktberichten van April 1928 uit Enkhuizen, Urk en Spakenburg in herinnering gebracht worden. Zij luiden *bij herhaling*: „hoewel de vangsten goed, meermalen zelfs ruim, konden heeten, was de visch meermalen onverkoopbaar wegens het gemis aan koopers, zoodat verscheiden visschers genoodzaakt waren hun visch overboord te werpen” (cf. o.a. Marktberichten-Visserij, Algemeen Handelsblad, 10, 29, 30 April en 1 Mei 1928). De meening, dat deze overboord geworpen haring bij terugkeer in haar element vroolijk zou wegzwemmen, is natuurlijk onzin. Daartoe is de haring een veel te gevoelige vischsoort. Ik was 11 April 1928 echter in den trein toehoorder bij een gesprek, waarin dit verondersteld werd.

Ook uit Engeland komen berichten, die er op wijzen, dat de zeehondenschade, in het „Eastern Sea Fisheries District” aldaar, niet zoo groot is dat zij de vervolgingsmaatregelen zou kunnen rechtvaardigen.

„From a statement which appeared recently in *The Times* it seems that the investigations made by the staff of the Ministry of Agriculture and Fisheries do not support the measures taken against the seals, inasmuch as it is shown that their destruction of commercial species of fish is very small. The Committee pays 10 s. for „each nose” of a seal received, the expenditure under this head last year amounting to £ 99. The number of seals destroyed was 198, at 17 places, Lynn providing 121 and Skegness 41. The inspector says that large groups of seals, but less in number than formerly, are still to be seen on the steep sides of the same sands, mainly the Dog’s Head and Knock. They are more shy and suspicious. The seals in the Wash, he thinks, are fewer. In the Ministry’s report for 1926 it is stated that the stomachs of 10 seals killed in the Wash had been examined, with the view of determining the feeding habits of these animals. No definite conclusion had been reached then, owing to the paucity of the material, but „it appeared from the stomachs examined that the seals had been feeding principally on whelks and cockles”. More recent examinations seemed to have confirmed this.” (*The Fish Trades Gazette & Poultry, Game & Rabbit Trades Chronicle*, May 26, 1928, p. 21).

In navolging van Pruisen hebben ook de vrijstaat Oldenburg en de vrije hanzestad Bremen beperkende bepalingen ten opzichte van de jacht op zeehonden afgekondigd. [*Der Naturforscher (Nachrichtenblatt für Naturdenkmalpflege)*, V, 1928/1929, pp. 149-151 (29-31)].

In *De Nederlandsche Jager* (XXXIV, 2, 14 Juli 1928) verscheen kortgeleden een opstel over een zeehondenjacht van „Sealskin”, dat, zonder het te willen, een sterk pleidooi is voor het schieten met den kogel, wanneer de robben op de plaat liggen. Daar ik zelf enkele malen rustende zeehonden gefotografeerd heb, weet ik dat het alleen in dat geval mogelijk is om een oude hond uit te zoeken en een fraaie huid te bemachtigen. Het buitmaken van jongen is absoluut geen kunst.

In navolging van de Eskimo’s van Noord-Groenland benutte men desnoods een zgn. „seal screen”, schermpje waarachter men zich bij het besluipen verstopt (cf. de foto’s in D. B. MAC MILLAN, *The „Bowdoin” in North Greenland*, *Nat. Geogr. Mag.*, Vol. XLVII, No. 6, 1925, p. 708).

Groningen, Augustus 1928.

G. A. BROUWER.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Aanvullende mededeelingen. — In de 4de aflevering van *De Levende Natuur* vroeg de heer Dr. G. L. Funke, inlichtingen over het sterker licht uitstralen van kwallen, na de beschijning met een zaklantaarn. Dit verschijnsel is door mij ook waargenomen in de Indische Oceaan op de reis van Indië naar Holland en ik schrijf het toe aan een reflexbeweging. Het dier schrikt door het plotselinge sterke licht en er gaat een schok door zijn lichaam met het gevolg, dat hij helderder licht uitstraalt.

Amsterdam, (Z.), Stadionstraat 27¹¹.

KEES MUTSAERS.